

Nejprve bylo třeba zabývat se námitkou stížnosti, že župní úřad zakročením v této věci si osvojil kompetenci, která dle § 158 zák. čl. XIX:1907 přísluší rozhodčímu soudu a nikoli adm. úřadu. Námitka ta není důvodná.

Úřad opírá svou kompetenci o předpis § 13 zák. čl. XXI:1898, jenž rozhodování o sporných otázkách, vyskytujících se při hrazení útrat veř. ošetřování nemocných na základě posledního odstavce §§ 2 a 3 až 9 cit. zák., přikazuje adm. vrchnosti a v druhé stolici županovi, proti jehož usnesení neb opatření lze podati stížnost (žalobu) na nss.

Také v dnešním případě jde o případ náhrady útrat veř. ošetřování nemocného ve smyslu cit. § 13 a byl tedy dle tohoto předpisu a § 6 lit. b) zák. č. 126/20 župní úřad k vydání nař. rozhodnutí příslušným.

Vzhledem k předpisu § 59 zák. čl. XIX:1907 (nahradivšího § 4 zák. čl. XXI:1898), jenž pokladny zavazuje k náhradě nákladů nemocničního ošetřování jejich členů po dobu 28 dnů, byl výrok žal. úřadu podmíněn zjištěním, zda Josef N. v kritické době měl vůči stěžující si pokladně z členství plynoucí nárok na podporu v nemoci. Otázku tu vyřešil si úřad pouze jako otázku pre-judicielní, aby mohl učiniti do své kompetence spadající výrok o tom, zda jsou tu předpoklady pro náhradní povinnost pokladny dle shora cit. § 59 zák. čl. XIX:1907. Úsudek úřadu v tomto bodě není tedy nějakým výrokem judikátním, právní moci schopným o nároku člena na dávky pokladniční, nýbrž pro vlastní předmět jeho judikující činnosti součástí skutkové podstaty, tedy jen zjištěním potřebného procesního materiálu. V důsledku toho může nss otázku, zda jest správné zjištění žal. úřadu o vzájemném poměru stěžující si pokladny a Josefa N., přezkoumati pouze v mezích § 6 odst. 2 zák. o ss, není-li snad v rozporu se spisy nebo nespočívá-li na řízení neúplném či jinak vadném.

V tom směru stížnost se omezuje na námitku, že Josef N. v kritické době neměl nároků vůči pokladně ani jako člen ani jako rodinný příslušník. Pokud stížnost dovozuje, že Josef N. nebyl v kritické době členem pokladny, poněvadž byl u ní přihlášen jen v době od 1. do 10. dubna 1922, mýlí se cíle, ježto žal. úřad založil své rozhodnutí na zjištění, že Josef N. byl v kritické době příslušníkem rodiny člena (svého syna) Michala N. ve smyslu § 6 č. 6. vl. nař. č. 26/1921, dle něhož příslušník rodiny pojištěncovy, — k nimž náležejí i rodiče, kteří bydlí s pojištěncem ve společné domácnosti a nejsou sami podrobeni pojistné povinnosti, — přísluší vůči pokladně nárok na dávky zde blíže uvedené. Proti tomuto zjištění omezuje se stížnost na pouhé popření jeho správnosti. Dle obsahu spisů měl úřad pro toto své zjištění dostatečnou oporu ve svědectví Michala N., jenž potvrdil, že žil s otcem od svého narození do 16. února 1924 ve společné domácnosti a že od toho času, co mohl pracovati, nemocného otce vydržoval. Svědectví to mohlo úřadu stačiti tím spíše, když stěžující si pokladna v řízení jeho nesprávnost ani netvrdila ani nedokazovala a členství Michala N. přiznala. Jest tedy i tato námitka bezdůvodná.

Č. 7258.

Nemocenské pojištění (Slovensko): I. I normální porod je »nemocí« s hlediska nemocenského zákona (zák. čl. XIX:1907

a vl. nař. č. 26/1921). — II. Předpis § 3 lit. e) zák. čl. XXI:1898 o tom, že ošetrovací výlohy nemocniční za rodičky a nemluvňata hradí zemský fond pro ošetrování nemocných, pozbyl platnosti šem 206 zák. čl. XIX:1907.

(Nález ze dne 4. května 1928 č. 11.741.)

Prejudikatura: Boh. A 5371/25.

Věc: Okresní dělníky pojišťující pokladna v Lučenci proti župnímu úřadu ve Zvolenu stran náhrady léčebného za Cecilii H.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím uznal župní úřad ve Zvolenu v pořadu instančním stěžující si pokladnu podle § 59 zák. čl. XIX:1907 povinnou nahraditi v plném obnose léčebné útraty, vzniklé ošetřováním Cecilie H. v župní nemocnici v Rimavské Sobotě, částkou 858 Kč s tímto, z rozhodnutí I. stolice převzatým odůvodněním: »Ustanovení § 3 zák. čl. XXI:1898, na které se nemoc. pokladna v Lučenci odvolává, dle § 206 zák. čl. XIX:1907 zachováno nebylo, takže dle § 9 zák. čl. XXI:1898 jen v bodech vypočtených pod a) a b) snáší léčebné státní účet, v ostatních případech povinny jsou je hraditi nemocenské pokladny, tedy i za členky při porodě (partus) a v chorobách s porodem souvisejících.«

Stížnost, navrhuje zrušení tohoto rozhodnutí pro nezákonnost, namítá, 1. že náklady nemocničního ošetření v případě porodu a nemoci s ním souvisejících hradí podle § 3 lit. e) zák. čl. XXI:1898 Zemský fond pro ošetrování nemocných, 2. že prostý porod ve smyslu § 50 zák. čl. XIX:1907, resp. § 6 vl. nař. č. 26/1921 není nemocí.

Nss neuznal tyto námitky důvodnými:

ad 1. Předpis § 3, lit. e) zák. čl. XXI:1898 stanoví, že ošetrovací výlohy rodiček, porodivších v nemocnici, jakož i nemluvňat hradí Zemský fond pro ošetrování nemocných. Předpis ten pro obor nemoc. pojištění na Slov. byl zbaven platnosti šem 206 zák. čl. XIX:1907. Názor ten vyslovil nss již v nál. Boh. A 5371/25.

Nemůže se proto pokladna tohoto předpisu právem dovolávati.

Ad 2. Ustanovením § 50, č. 6 zák. čl. XIX:1907 ve znění § 6 č. 6 vl. nař. č. 26/21 zaručuje se členům nemoc. pokladen od počátku nemoci zdarma lékařská pomoc, čítajíc v to pomoc při porodu a přispění báby, z čehož plyne, že zákon pomoc při porodu a přispění báby klade na roveň lékařské pomoci nemocnému. Cit. § 50, vypočítáváje druhy podpor, pojištěncům přináležejících, — a k těm patří i podpory šestinedělek — činí tak, aby blíže vymezil »předmět pojištění označeného v § 1« (arg. znění § 50, odst. 1), tento § 1 pak mluví o pojištění »pro případ nemoci«. Zákon tudíž mezi případy nemoci zahrnuje i šestineděli a porod. Pro posouzení vztahů nemoc. zák. jsou však rozhodna jediné pojmová kritéria tohoto zákona.

Nemůže proto stěžující si pokladna právem vyloučiti použití § 59 zák. čl. XIX:1907, ukládající pokladnám náhradu léčebného jejich nemocných členů, všeobecnou úvahou, že porod není nemocí. Ze by tu nebyly ostatní předpoklady cit. § 59, stížnost netvrdí.